

Neure ama

A. Evtuchenko
Euskaratzailea: Igotz

Aspaldi dalarik
ez dau nire amak abesten.
Zelan ete leike ortarako astia?
Bear asko, asko bait dau,
nekez egiazki
izan lei danaren ardura.

Bere jaiot-egunez, bear bada,
edontzien tintin-soiñu
eta abots zurmur artean,
pianura jarri-azoko dau
adiskide bat, antzezlari zarra;
eres-piko batzuekaz onek
urtuko dautso tristetasuna;
nota zeatzen billa dabil
eta eurak billatu nairik
lotsaz eta ardoz da gorritzen...

Onguraz zorionduko dabe,
esanaz:

«Sekulako!»,
baiña nire amak dautzu
sukaldera iges egingo,
arpegi zarpailduaz.

Baiñola, kontziertuak
emon eutsezan
gudariai,
berak bakarrik,
guda-oiñeko basartean,
latz-latz
eta garai eliza bat iduri.

Otzak sorgortzen zitun amaren eskuak.
Buruko miñez egoan,
baiña aren eztarritik jarioka etozan
ixilla baizen soiñu garbiak.

Burdietako zaldiak sudur-aizeka,
izotzak zuri-azoak,
eta, belarriak zut-zut,
euren kautan zirudien oldozkor.
Uber-gisa

Zuri-soiltzen zelak...

Jausitako edurtza ain aundia bai zan,
doi-doi bereizten ziran
gudariaren eta buruzagiaren
bizkar-babeskiak...

Ardaoa dakar amak
eta jatekoak eskintzen.
Maitarrak, oso maitekor,
kanta daiala
 eskatzen dautsoe.
Baiña nik deskatzut,
 ama,

Ez eizu zuk kanta...
Ez, ez da zure errua,
Ulertuko dabe arrotzak.
Ots bei gramofonuak
eta edontziak alkar joz,
tintin eta tintin...

Ama,
 zuk ez abestu,
 arren bai arren!
Ama,
 ez naizu oiñazetu!